

Pacific Herald.

Nr. 39.

Portland, Washington, den 27. September. 1907.

17de Marg.

Gjæstenes Trængsel til Helligheds.

Dron. John, mig op efter dig.
Som fliger jeg ned Evangeliet,
Siden da, o Jesu, git
Mig af Verdens Trængsel!

Joh. 14, 21. 32. 34. 35: Jesus sagde: Nu er Menneskens Søn herliggjort, og Gud er herliggjort i ham. Derjom Gud er herliggjort i ham, skal Gud og herliggjorte ham i sig selv, og han skal snart herliggjøre ham. . . . Et mye Bud giver jeg eder, at I skal elige hvertandre, at som jeg har elget eder, skal og I elige hvertandre. Derved skal alle hende, at J er mine Disciple, om J har indbyrdes Kjærlighed."

Omendforsomt Jesus til enaver Tid har takt venlig med sine Disciple, jo ejer han det dog bestandig mere ød mere, jo nærmere han kommer til sin Død. Saaledes også i de Ord, som vi ovenfor har anført, og som et en Del af hand sidste Talec i den Aft, da han blev fortroet. Han taler deri for Disciplene om sin herliggjorte, og om den Kjærlighed, de skulle have til hvertandre.

Når han taler sin Død en Helligjørrelse i et badeværelse i sin egen, han vedmed sin Døde ikke vil. Talentet herliggjøres i Kristus, joedt Sonnen først viser ham en fuldkommen Uddig hed, og dervedes belyser Verden. Men sjælende, love og prisethan. Guds Søn, vor trojæste Broder og Immortal, er herliggjort ved sin Embede. Død og Opstandelse. Imidlertid har vedmed han bevist sin som Stierherre over Synd. Død. Livet og Kjærlighed, og har bunder sig bort til os for os evigt og Hellighed. Da Kristus ved Guds Herlighed komme i alle Establissementer, såd at den døde tilhørte ikke længere af jord i Jesu Liv og Opstandelse, hvorefter Christen bliver led, og liv og Salighed gik bort fra os. Det vil der imidlertid, at han ikke ses gjennem tinget med vore Søn, men meget

mere har ladet den straffe med sin Døns uholdige Død; — sin Varmhjertighed, som har benvogt ham til at give sin Søn hen i Kristus Død; — sin Sandvurheds og Trofastheds, fordi han har opnået Spaadommene om Kristi holdige Død; — sin Værdi, at han gjort Hjelpefærdigheden fuldest og dog vedhos kommet Stauden ihm; — sin Kjærlighed, at Kristus i vor Røb og Blod, som han har lagt på sig, nægtig har overvundet sine og vores Kender.

Vigesom nu Kristus ved sin Død er blevet herliggjort, og også dermed har herliggjorte og uret sin Fader, saaledes bliver vi også i vor Død herliggjorte og forslavede ved ham. Dji besværligter vægant sig alveles i sin Synden, og høres fuldommen Hjelpefærdighed, Hellighed, Liv og Salighed. Hvis vi med Disens Time funde se hjelmemt Misfærgelsen og ligemmel Døden, saa vilde vi i Sandhedsana se Guds Ødens Kjærlighed og herlighed, som nu ligger skilt under Kristus og Døden, og vi vilde trægtig sige: „Den holder fast, at den nærværende Tids Videhjer ille er til agte mod den Hellighed, som skal aabenbare os på os“ (Rom. 8, 18). „Mot Trængsel, som er fastsat os i os, bringer os over til Manden en ethi og tegnlig Hellighed, idet vi ikke har de smukke Ting for Dem, men de usmukke: thi de smukke er tilmelige, men de usmukke evige“ (2 Kor. 4, 17, 18).

Bidere siger Herren: „Et mye Bud giver jeg eder, at I skal elige hvertandre, som jeg har herliggjort eder.“ Vigesom er: „Den vil ikke belyse eder med indgangszone, som Moses i Det gamle Testamente afjorde; men det skal være helzonen i Det nye Testamente, al J skal elige hvertandre. Det er et det vi om Bud og det nye Testamente ved, ikke som om ikke Moses også havde givet lidensom Kjærlighed, men det skal ved Kjærlighedens vore Mand og

Vis nu er fecanstillet i et nyt Eksempl, nemlig Kristus. Thi Kristus elger os ikke alene som sig selv, men højere og mere, idet han henges i Legeme og Liv for os, som han senere figer i det 15de Kapitel Vers 12: „Ingen har højere Kjærlighed end denne, at en fatter sit Liv til for sine Venner.“ Dette er et nyt Eksempel på Kjærlighed, og derfor skal det også løbes et nyt Bud, fordi vi i og saa skal reise vor Kjærlighed ejer dette Eksempel.

O Herre Jesu! Du talder din Videlse en Herliggjæresse, din Jordmædelse og Forsoning en Kjærlighed. Hav Tak, at du også et herliggjort for mig ved Evangeliet, og at jeg i Troen kan erlænde og belyse dig som min Herre, der ved sin Død, og Opstandelse et blevet min Hjelpefærdighed. Men fordi du tilsligge var vis van, at din Fader, naar du ved din Kjærlige havde herliggjort ham henvede, og gav tilde herliggjæste dig. — o far, giv også mig vis van, at jeg, om jeg som din Barn skal ride med dig henvede, også med dig skal blive opbølet til Hellighed! Og når med dette Haab også den rettsbrevdelige Kjærlighed i mit folde Hjerte! Minen.

Gjæst Kochers „Passionsbukh“.

„J har behov, at man skal lære eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord.“

Heb. 5, 12.

De unge og ensoldige kære bør daglig dores og opdrages i Kristus og Guds Ord, for at de kunde blive vante og særlige dertil, saa Læs og Kunsthed dertil, at givelse arbe for Detes Tro og med Tiden bringe det dertil, at undervise andre og bidrage til Kristi Kjæres Fremvækst. Dersom skal man ikke lære dem blot udenad at oprette og esterhætte ved si Bud, Teden og Fader vor, men man skal ved Kjærlighedens vore Mand og ipdrige dem Christe for Christe og

Lære dem hvare, hvad hvem Christe bemyder, og hvortedes de fortær det, indtil man i Hjertet satter den hele Sum af den kristelige Kære i to Hovedsynskler, ligesom i to Tælle, nemlig Tro og Kjærlighed.

Troens Tæl har to Num; i det ene viser man det Tælle, at vi seer, at vi alle sammen ved Adams Synd et blevne Syndete, forbiævede og fordomte (Rom. 5, 12; Sal. 51, 7). I det andet Num viser man det Tælle, at vi alle ved Kristus er forløste fra dette syndige, forbiævede og fordomte Virsen. (Rom. 5, 18; Joh. 3, 16).

Kjærlighedens Tæl har også to Num; i det ene anbringer man det Tælle, at vi skulle høre og gøre vel imod alle, ligesom Kristus har gjort imod os (Sal. 6, 10; 1 Pet. 4, 10). I det andet anbringer man det Tælle, at vi gjerne og vildig skulle lide at leghende ord (1 Pet. 3, 9).

Når nu et Barn begynder at fæste dette, saa skal man vâgne det til at lage med sig og fastholde af Prebelenes forskellige Stridsvæg, som det skal fremstige for Koraldeene, naar man går tilbords, og desværest putte Sprøgene i Tællen og Hammene, ligesom man putter Robber, Sølv eller Guldpenge i Hammene.

Lad da Troens Tæl være den med Guldpenge. I det Num anbringer vi dette Sprogs: „Vigesom Synden komme i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, saaledes trængte Døden igennem til alle Mennesker, idet de fundede alle“ (Rom. 5, 12.) og: „Se, jeg er født i Misglemning, og mit Modet har undsognet mig i Døden“ (Sal. 51, 7). Det er to egne Guldpenge i Pungen. Den anden Pung anbringer vi to andre Guldpenge, f. Ex. dette Sprogs: Kristus er død for vore Syndet og oprørt til vor Hjelpefærdighed (Rom. 23); og dette: Se det Guds Lam, som viste Verdens Synd (Joh. 1, 29).

Hjærlighedens Øst er i ven med Sølvpengene. I den første Pung anbringer vi Sprogene om at gjøre vel, f. o., Menet hvetaudre i Hjærlighed (Sol. 6, 13.) og: Hvad I har gjort imod en af mine mindste Brødre, der har I gjort imod mig (Mat. 23, 43). I den anden Pung gaar diele Sproge: Salige er I, naar man holdt dig eder for min Styd (Mat. 5, 11.) og: Hvem Herten elster, den truer han, og han angter hærdeligt over Ør, som han anlager sig (Heb. 12, 6). Dette er to Sølvdalere i Pungen.

Ingen holdte sig for god og forøgde denne Hjærlighed. Da Herten vilde drage Mennesket til sig, måtte han blive Menneske. Vil vi drage Hjærligheden til os, saa maa vi også blive Ørn ved dem. Gud giv, at denne Hjærlighed vil blev drevet, man vilde da om fordi Ør kan alje en stor Samling af fristelige Mennesker, og at Ør ikke blev rig i Kristen og Komboden om Gud. (Dr. Luther.)

"Dit Ød er en Lagt for min God."

Zalm. 119, 100.

En Ørb'saptein havde en lidet Daber, Marie, som han underiden tog med paa en af sine Reiser.

En Dag under en haadet Helle sad han paa en klile Ørbstolig og saa paa, at den gamle Jack pudjede en Lampe.

"Hvad er det, du bet bestiller?" spurgte han.

"Den pudser Signallugten, lille Ørben," sagde den gamle Marie.

"Hvad druges den til?" spurgte Marie.

"Til at holde andre Ørbe borte, at de ikke i ulde Ørbe lige ind i os; det saa vi ikke hæfde Signallugten, kun de vi rejstere at Ørbe børde fåaf."

Barnet saa en Stund opmærksom til, løb beraan sin Ør og syntes at have glemt Vugten; dette var dog ikke tilfældet, som det senere visse sig.

Slægt Dag sad Marie aften paa Tønghulen og gamle Jack udhørte det samme arbeide, som den foregaaende Dag. Uldsiglig set et Vandhånd hen over Tønget og sog en af den gammels Hjærlighed med sig, hvad der var Jack Antledning til at udhøde en frugtlig Ød. I næste Niedstil løb Marie ned i Højbyten, men kom snart tilbage og lodde ei sammenfaldet Popir i Jacks Haand. Den gamle aabnede

Popir og såde da med store Ørshovet trykte Ørd: "Du man ikke tage Herrens, din Guds, Navn forhængelig; thi Herren vil ikke lade den verre uskydhet, som tager hans Navn forhængelig."

Jack hav forundret paa Vatnet og spurgte:

"Hvad betyder dog dette, lille Ørbent?"

"Ja, det er bare en Signallugte, jævlaat du. Jeg saa, at et stort Ørb kom farende lige løs paa dig, Jord du ikke har heft nogen Signallugte, og jeg såde, at du havde gjent det, jævredt Barnet.

Den gamle bøllede Hovedet, og beholdte Mennesket til sig, måtte han blive Menneske. Vil vi drage Hjærligheden til os, saa maa vi også blive Ørn ved dem. Gud giv, at denne Hjærlighed vil blev drevet, man vilde da om fordi Ør kan alje en stor Samling af fristelige Mennesker, og at Ør ikke blev rig i Kristen og Komboden om Gud. (Dr. Luther.)

"Samle Jack eier nu en stor Bibel, som Marie har skænket ham, og paa Bindets indvendige Side har han med hjælpemidlige Vagthavet støvet disse Ørd: "Signallugte for Ørle, der vil til Himmelien."

Prædik Ørde.

Hjem fan dog prædike, med mindre han er en Apostel? Men hvem er en Apostel uden den, som bringet Guds Ørd? Men hvem fan bringe Guds Ørd uden den, som har hævet Gud? Men fan man da også kalde den en Apostel, som ikke hordraget andet for Ørket end sine egne Dæmmet og Menneskehæftninger og Mænghedens Domme? Jo, en Ørv er han, en Ørder, en Ørverjordarver, der ikke er udsendt, men kommer af sig selv. Og dette fan de befundede og dragsjede Samvættigheder meget godt indse. Thi saa øje Guds Ørd bliver prædiken, frembringer det en glad, trimodig og stille Samvættighed, fordi det er et Raadens og Hjærlighedens Ørd og lillige ei godt og liggende Ørd. Men naar man prædiker MenneskeØrd, saa frembringer dette en forgyld, træng og italvoende Samvættighed, fordi det er et Lovens, Uredens og Raadens Ørd, der vører, hvad ei Menneske ikke har gjort, og hvad han dog burde gjort.

Luther.

Han skal finde.

Han skal finde og hælle og rense Ørvet. Høgle Kvinder har kommet og lilla i Kristen. Det var Violafiat 2, de den Alen gjorde til Hjærlighed for sin Overvejelse og Samole. Det månedes i Bequedelen to Villebed paa Hjærlighed, nemlig Smelteens Ød og Tørretens Ød. En af Kvinderne udsatte som sin Hjærlighed, at de to Villebede jogde det samme. En anden gav hende Ørvedhold i dette, men tilbiede: Det er alligevel noget merefatt i Ørvedstoffer i V. 2: "Han skal finde og finde og rense Ørvet." Men det ikke sulde ligge noget færlig dyrebart gjent her?

Det månde at han Rådede over dette ved at lære Hjærlighedsprocessjen med Ørvet nylere til hænde, henvendte en af Kvinderne sig til en Guldmed, og uden at røbe noget om den dybere Grund til hendes Videbestyrkelse, bad han ham være saa indd at fortælle, hvorledes det gik til med Ørveds Hjærlighed. Dette gjorde han beredvillig.

"Men, min Herre", sagde hun, "sider De ned, medens Hjærlighedsprocessjen går for sig?" "O ja, gør", svarede han, "jeg maa udvendigvis sæde ned med mit Øre stædig, hvilket van Smelteigen; thi hvis det tente Ørblif overstrides i mindste Grad, tager Ørved mindgaacig Stade."

Se her et altsaa ganste rigtig den stille Hjærlighed Ørket, som ligger klædt i dette Ørved om Mennesken i Prædikens Øldom: Han skal finde og hælle og rense Ørvet, han skal rense Levies Ør og lisse dem som Guld og som Ørd. Vor Kreiser vænger ikke over sin Ørvedel, som han har lagt i Digelen; han sidder med øre vægnet Øre og let øde til, at Ørden ikke brænder for Ørket, og det dette Ørblif ikke overstrides. Hans Hjærlighed og hans Visdom er i fuldest Samvirket. Vor Ørveder kommer ikke til engang; de er afmaale og afvæde i Himmel, daude hvad Ørven og Samvættighed angaaer. Hvor træffeligt!

Som Kvinden vilde forlade Guldmeden, saaledie han hende tilbage og sagde, at han havde forsømt at tilføde, at hans Ørven etegn paa, at Hjærlighedsprocessjen var fuldendt, var dette naar han saa sit eget Ørven; affrellet i Ørvet. Hvor stort! Noat Jesus set sig selv i sit Ør, da er det lykkebed! Ja — og han, som begyndte det gode Ørket i os, vil fuldføre det, indtil Dagen fremstaaer, og vor dyrbare Øre findes i Lov og Rett i Jesu Kristi

Nabenbarende. End ham fun ganstelig have sin Ør og sit Ørket i os, jaal hilles det.

R.L.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Dept.
Reasonable Rates
Transients a Specialty
Free baths.

 W. & C. Schmidt Co
28 THIRD STREET,
MILWAUKEE, WISCONSIN

Established 1853
Stock, Furniture, Automobiles, Telephones,
Gardens, Laundry, Restaurants
and Hotels. Also meat and fish.

Boghandel.

Vi tilbader os al enkeltstående god tilhørs af vores og vores Føger. Vor katalog med et Tidlig sendes vedvært til enhver paa forlangende. Det bedst bemerker, at dette Tidlig indeholder en række over engelske Bøger, som vi har tilboret siden 1903.

Eutheran Publ. House
Decorah, Iowa.

416 3rd Ave., S., Minneapolis, Minn.

Gaa til

Hirsch,

Den gamle erfarte Apotheker fra Køge med etor Doctor Recepter samt forskellige familie Mediciner af alle Slags — saa som: **Hofmannsdræber, Rastadraaber, Rigabalsom** etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om ørtes.

Vor Ørbes elskelighed er omgaende.

Krisch Pharmacy Co.,
1423 1/2 Rue, St. Paul, Minn.

Eutheran Pilgrim-Hus

No. 8 State St., New York
Barmets Hus settes op i Bank of America
in. Barge Office.
Kristeligt Højskole for Indvandrere
og andre Rejsende.

Pastor G. Petersen, Emigrantmisjoner,
trofæs i Pilgrim-Hus
near Gentianerne bl. m.
Raad og Taab.

Gott, hem kommer til Pilgrim-Hus
Line Street near North Main.

Evetier i Ørved.

"Pacific Herald."

Kristelig Ugeblad, a religious weekly, givet af Presikonferensen for Pacific District af den Norske Synode ved en komite.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt vedrørende Redaktionen indsendes til Pastor D. J. Erdal, Bellingham, Wash.

Alle Rukaber, Beklædningsstørrelser og Notiser indsendes til Pastor Ole J. H. Petersen, 1701 So. 1 St., Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Fortretning sendes til Pastor H. M. Tjernagel.

G্রেve adresse "Pacific Herald", Stanwood, Wash., vil nabo hem.

Bladel fest

før Aaret.....	50 rks
Halvåret.....	25 rks
til Norge.....	75 rks

Adresse: Stanwood, Washington.

Haar Grund af Overensstemmelse og nedbrudt Helbred har Nedskridten af "Herald" maalede lage sig en Øvredag, Gud give, at han snart maale kan stæder igjen til at opnære Arbeidet.

Alt vedrørende Redaktionen bedes deraf, indtil videre, sendt til L. O. Bierke, So. Bellingham, Wash.

I "Pacific Envioaren" No. 37 ses, at vi følgende: "Pacific Herald angræb mylig Missionsarbejdet i Bellingham. Nu har Bladel i sidste Nummer en Artikel pan over i Spalter, der skarpt angriber Drunkenlabolaten og henvader Missionsarbejdet. Vi troede næsten, at Pacific Herald ville komme til Sjælanke i denne Sag."

Maas vi saa spørge, om "Envioaren" eller nogen anden var passant, at ikke Pacific Herald har gjort just det samme for? nemlig, skarpt angriber Deafnessabsiasien og henvader Missionsarbejdet. Gang paa Gang har Herald i sine Spalter fremholdt, at Drunkenlab er en Synd, som udelukket fra Guds Hjælp. Vi har saa hørt, som dei gaar an, forståmt enighed Misbrug af hærugende Deltte og har beiguet "Saloonen" som "Syndenes Vei og Spotteres Sæde". Dette har Herald gjort og vil vedblive at gøre.

Herald har også fremholdt, at som Vorzægte af Stoen er vi vrigne til Gåldesarbejde i Døger, som ikke høres ind under Kirkens Område.

bæde mod Saloonen og andre Samfundsnedbrydende Institutioner. Men vel at mere, da ikke til kirkeligt Samarbejde med Jesuets Nø, Jesuets Kubojsenelse og Jesuets Brug af Guds Ord. Vi kan ikke ejde Arbejde paa Guds Ord Grund sammen med dem, som fortøster Guds Ord enten helt eller dele af det".

"Herald" har haaledes ikke angrebet Missionsarbejdet, men den vil aude, hvorpaa det paa overmængte Sted drives.

Det, som Herald har anset over et, at lutherske Prester paa Guds Ord Grund vil drive Samarbejde mod Drunkenlabområdet med suadanne, som fortøster vigtige Dele af Guds Ord. Og derom har "Herald" samme Menning fremdeles.

Bore Børn.

Hedem striver Luther: "Vi maa sandelig ikke spare hverken Hjælp eller Omstønninger paa vores Børn for at opdraage dem og opitere dem saaledes, at de kunne tjene Gud og Menschen, og ikke maa vi bare tente paa, hvoreledes vi kunne jæste Penge og Gode sammen til dem. Thi Gud kan vel uden os give dem baade Mad og Penge, som han jo ejer hvert Dag. Men derfor har han givet os Børn, for at vi skal opdraage dem og regjere dem efter hans Wilje, elsest triangte han hverken til Fader eller Moder. Derfor maa enhver vide, at han under Tab af Guds et mindig til at opdraage sine Børn i Gudsstøgt og kristelig stundslab. Det er højst forstådent, at enhver gisst Mand og Kvinder har højre og dybere Ompas for sit Barns Ejæt end for det Ejed, der er kommet af deres Land, og at de ikke ejer sit Barn anderledes end som en kristelig evig Skat, som Gud har beuroet dem, for at Djævelen, Verden og Hjælvet ikke skal hæmpe dem og gjøre Gude paa dem. Se nu, at du fremfor alt lader dine Børn opdraage i andelige Ting, at du først og fremst opdraage dem for Gud og vor Fader for vedolig Bedrift. Dernest ikke, at du i disse Ting kan handle efter egen Smag og Godsmilte, men bevidst, at Gud her har givet strenge Bub og Beslutninger, at du skal fino til Hegnslab i denne Sag. Ved for din Børn med den strenge Hammel i Guds Ord: "Jeg vad nødigeligen om denne Drong, og Herren god mig min højre hand under Kirkens Område,

Og ogsaa jeg, jeg har viliigen højet Herren ham alle de Dage, han er ill (1 Sam. 1, 27-28).

Lov og Evangelium.

Den ølste er en ret Prædikant, som bæde fremstiller alle Troesatitler etiskitnemlig, og bælter ret mellem Lov og Evangelium. Det bliver endelig den Prædiken en ret Prædiken man funne bestaa.

Denne Dats fulder i to dele. Den ene Del staver af en ret Lære fremstiller alle Troesatitler etiskitnemlig, og i det er nu det en ganske ubart Forstigning. Men bliver aldeles forstyrrelst deraf noget for sig: "Jeg har fundet Sandheden, jeg er aldeles vis i enhver aalenbæst Lære." Forst bliver de saafaldte Troende forstyrrelst over en sandan Høstale. En sådan Vanstand betragtes, som et Høstlag af Hemmelighed. En ung Student har da slet ikke sig for det: "De er ikke udloevet endnu," — indfører man en saadan i Døfland, — "Dubbeld Dem ikke, at De allerede har fundet Sandheden. Studer videre til De nuor Malet." Men Malet naar man aldrig. Raat en siger at han har haet det, raudes han at tage Sagen under formet Overveielse. Høllen forstyrrelig elendig Høstland! Men, Guds Ord fortæller, at vi maa funne sig nær vi træder ned fra Prædikestolen: "Jeg har prædiket retlig. Derfor ejer Luther at det maa ikke være nødvendigt for en Prædikant at bede mit Fader, der idet han forlader Prædikestolen, hvorvel han har gjort det for ham betræder den. Efter sin Prædiken pleier ikke en ret Prædikant at sige: "Overlad mig min Stold," men "Der har forloldt den rene Sandhed."

Den, som i vores Dage ist vanligst det, vil, mildest talt, blive anset for mindre tilregnelig. Saadigt er man nedhunten i Skepticismen.

Guds Ord alene.

I Chr. 23, 28 siger Herren: "De Projet, som har en Drøm, fortæller en Drøm, og den, som har mit Ord i Sandheden, skal alt da have bare Horn og ikke Halm. Prædikeren Paulus advarer Galaterne Gal. 5, 9. "Et lidet Surdeig gjor det høje Drøg sur." En eneste fule Lære vil haue sig, fordi det den vel høje Lære. Og allerede Moses fik et udhørerende, 5 Mose. 4, 2. "J. skulle intet lægges til det Ord jeg inden eder os, J. skulle intet lægges derfra." På Knæstolen Johannes afslutter Bibelen med de sonome Ord. Daar man allmoech siger: "Som viid bringes man het aldrig at man kan overprædiche Troesatitler indstændig etiskitnemlig," da er det op djuvelst Ver-

Ten rette Prædiken for en Prædiken.

Men om en kan sige: "Der var ingen salst Lov i min Prædiken," er dog hele Prædiken bare salst. Rei skulle man tro det? Tan ikke Tocsons orden Del. Den aleme er en ret Prædikant, som forstaar at etablere ret mellem Lov og Evangelium.

Det bliver endelig den Prædiken som en ret Prædiken man funne bestaa.

Det gjelder deraf ikke alene at hvort Høstlag i en Sandheden er i Overensstemmelse med Guds Ord men at det ogsaa offenes ret mellem Lov og Evangelium. Du kan give jo Præmester det samme Dogematerialie, den var reiser en berlig Bisquing derof, mens den anden spoleret det hele. Et har ikke ret til sinde begynder han monske med Taget, sætter alle vinduerne i et Hvorløse, der ikke ejer om Sandheden er i Orden. Det ene Hus bliver stift og hæder, og fulder sandheden. Det andet står, er beboet og slegt. Von lignende Mand har i to Prædikener alle Lære forekomme. Denne er berlig og fastlig. Den anden er helt igennem forstret. Denne er i lange øder vel paa Økert, og har i et Sæder prædike til J. vilde funne sige: "Om har taat Sandhed," og dog synes der at mangle noget.

Reglen til hele Sandheden er: Prædikanten har ikke etiieldet ret mellem Lov og Evangelium, og deemed er det hele falskt. Han har brugt Loven hvor han stulde være benyttet sig af Evangeliet, og Evangeliet står hvor Loven burde være sol. Den, som folger en læren Prædikant, farer vild. Han kommer ikke til Sandheds Erfjendelse og midt Forværling om Kænde og Sognighed. — (Overat fra Weltier ved J. D. D.)

Verden hæmper forgyldes mod Kristus.

Af en Prædiken af Dr. Walther fra 1846 i "Licht des lebens.")

Sandnæt Kristus, den forsørger os, blev fortalt i Verden, temmelig stærkt. Vise op imod ham, temmelig vigtig. Zaler for at givende Evangeliet, afres helle "Vejre til Gud" et, og sajre at gjøre den kristelige lære latterlig og forægtelig, som formidlig Dørrer. Men hvordobbelig det? De store Alterser har fillet det eft. Sandnæt efter det andet, ikke blev da seværligt læst, men næst blev de forstyrrelte af et andet, etvan udleede om Taarslab og enclit aleme. Men Evangeliet er en Sandheds Zal, ejendom etevig vigtig, og den dannerligste forstyrrelse over Verden i alle Zoner Straaderne af sit himmeliske Land.

Den Legende er alle Allesofte
med sin Vidomme Taage etenjordt
forsvundne; men Kristus loset frem-
dels rolig efter sin Korstettske tud-
til Verdens Ende. Enander og al-
ter hinander af Vagter, der blev ro-
dig som al Vidoms Budspræker og
som sin Tids giedbomstige Drøller
er forlangst bortmugnede; men den
af Verden forægtede Vredelod er i
millioner Eksemplarer udbredt over
den hele verden; ingen ender Dog i
Verden, og mere end 5000 Millions
Gjæle drifter endnu detsom som af Os-
kell, Livets og Salighedens Sælde.
De linnige Skjætter, som opstod i Kris-
tenheden og ofte ønske at male
hvidt det ene Evangeliums Under-
gang, har funt velt Kristenheden op
af Christes for des højere at grunde
i Detilien, for at sege des flære
deri af erflende Sandheden og helbe
des fosterne ved den reale evangelist
Varres tilgenom. Allerede St. Paulus
udraaer derfor triumferende: „Hvor
er en illa, hvor en Mistilach, hvor
et græsler i denne Verden? Der si-
le Gud glort denne Verdens Vidom
til Knustob?“ Hj. istressen Verden
iste ved sin Vidomme Frende Gud i
Hvad Stedost behagede det Verd ved
denne Gærdiens Domstol at gjøre
den salige som frie“ (I Cor. 1, 28-
31).

Den saa meget som denne Verdens vise har skrettet med Christus med sin Skogetob og List, saa meget har ogsaa Verdens mægtige ej store udrettet med sin Blogl og Gruvned bed. De kristne Blod, som blev udgjort under Hertiglæserne, var en Saed, hvorf der kun voksede bes fædre vor kristne frend; deraf man el Kristi Blud, zur vestre denne ene hellemodige Tid for Sandheden af hundrede og tiende andre til et maage den med Matrigel med brænde Sandhed og nu ogsaa at vredde dem Siluet for den. Hærgjæro klog mæle Denannerne vis Aarstaltsordet mod den forstørrede. De er Sids og deres Gravsten er enten Skredsel eller evig Jærgommeelse; men Christus bevider ved den almægtige Vesfuldste, hvormed han berue om sit Uan gelum, at han endnu lever og re giver. Kristensforfolgernes store og megtige fligter er jaldne, deres Træner stortede sammen, deres Stede Berg og Valadser lejnede med Jord den. Kathale bolder ill i deres egenmæle Muler; men Kristi Hige og Trone, hans Gladsstof, hans hellige Berg, hans Mæle står endnu fast. Selvne i denne quiddemægtige Omo ning er endnu iller bauldrer, den Kure endnu ille spændt, den Svend endnu iller rælt, den Bins melius endnu ille stoffede, den Preud endnu ille tor, den Hærpaad af Stovs Head endnu ille udtaant. Allerede harer de mest saltiverede

Der Druck erfolgte von Meunckens
Druckerei.

Så lang mit Nem, jeg til Hr h
er mere et gæste med Menigheden.
Sætteset her vægten. Gang en
Mødem af Menigheden, næst Hr m
ind er godt efter hans Trods, d
er han her har hent Ugeværd med sagen
Menigheden. Og om det har ikke
mere i hænde, brænder Hr mere nogen
af Menighedens Udgåter, og hør
paa en hver Maade Menighedens Ac
maning Trods. Søgen lidder ikke
Stede ved dette, enen delle Mødem
af Menigheden eller Menigheden
selv. Et andet trodsigt Møde
al naturligvis kan også ut Stede Men
igheden med sin Sandhedsmand, men

og man skalde albrethe til at slæm
Mølet osv træder et af Stedtens
ne flag af Christiania frem til pro-
mundenes bord. Inden den officielle
ringdøg var Gørde og malet:
"Ring mit Name!" Dernæst gav
hem ud af styrken. De andre blyser
siddende som forstørrede over denne
uvæntede handling. Hvad skal men
du glæde? En gisar het nævnelag, at
man steds mål strøm dem Røn af
Lysten over Menighedslemmernes.
Men et mere ladeligstholdt forslag
bliver antaget, hvilket at man skal
formere vedkommende ved hjælpelse
af Bis. forat han kan komme til at re-
fjende sin Sond. Ternau bliver Stedt
sine hoved, og Medlemmerne skal tra-
uerstude med den Apelde, at det
hænde varer et godt Wyde, om dette

forærgelige Døden ikke havde fundet Sted.

Wimborg Gjernmidborg (Øster-Bræsten) i XII. Æra drevne og knusset over det forefaldne og overvejede med sig selv, hvorende han vel kunde føge nemlig sig til denne Blaue far, om muligt, at finde ham. Da knusfer det var Døden, og ind træder et Blad med forgrønne Øyne. „Kort hørte, Dr. Foster, min Røver ligge for Døden,” siger han. Det var Døden af den Blaue, som igaaft havde valgt huse sit Blåa øjebenet ud af Mælkehedens Medlemmliste. Denne fandt Grevene tilde de næste Omstændigheder. Morden gik ud van Mordmannen for at sætte sig friheds. Han mod Wimborg fandt ham til et Verandaer, hvoreder var en Blåhængende, her dræf han det øje Glas efter det andes skummen med lastige Elementarer. De dræfvene tilstændt alt han van lidt i et Bruggeriet og holdt i en Sjæde med følgende Vand. Da Presten trædte hen til Sagebogen, han han, at Døden var nær. Han havde ikke længere tale med den øjne, men holdt med hant og for ham. Noet sikkert vorende denne hen i Døden. Også selv havde han en ristende Blaue øjebenet hans Rose. — „Der Undskuer.”

Et het Det af voore Abonnementer Jor-
Jønner vistek at Je van den hule
røde Kap". Etulde den noget tem-
me ill at gjøre det i den nærmeste
Aftenid, og Janlebec betværgt ill at
indblende det, de Skulder, han beden
etisch om tflle at Je cher Journalist
an Tappet aflyse last, til jeg kan
være ligesom de Hulde 3 Dage.

Vort Arbejdssted.

Tacoma.

Onsdags Aften den 18de dø. holdtes Brælub i Mr. Die Holstens Hjem i Bern Hill. Det var Thorvald T. Westby fra Clayton, Wash., som bødtes til Miss Hilda Marie Holsten. Pastor Preis fra Tacoma udførte Vielsen. Som "best man" fungerede Prindsguttenes Vor, Niels T. Westby og som "maid of honor" Prindes Frue, Miss Lydia M. Holsten. "Tine" var omgivet med de deligste Nester og Grønt. Etter den højtidelige Handlingen morsomme hele Brudepalet ud i Spisesalen, hvor et langt Bord stod dækket. Her hørte man så godt af alle de velmagende Nester, som Miss Hauge sagde at fremstille fra Missionen. Det var ingen højtidelige Staatsmænd, men der komme at være flere vittige Herrer tilstede, som holdt Muntreteden oppe. Etter Maaltidet varfede der Musik. Og for man vidste Ordet af vor Det var en stor på stedet et Brudeparet og andre, som fulde til Tacoma, måtte finde sig for at ha sin "var." Høste disse Hages Gemm's blod ligesom ejeret som deres Brudlupejet.

Milltown.

Herald's læser er vist ikke videre fjernet med Jammanuels Menighed nær Milltown. Den bestaaer af ellevi familier, og taler entrest 75 i Zieleantal. Bidindtil har Guds-tjenesterne været holdt i Quisen-ramt om i Menigheden; men nu har Menigheden noagekondt en Kirkebygning. Arbejdet er allerede sat på langt fremstredent, at sidste Guds-tjeneste blev holdt i det nye Hus. Kirken vil ikke blive fuldført før næste aar; men derfor skal vi tilføje. Det er en god Begyndelse. Vad det nu blive et fjært Sted hvorti gjerne samles i fuldt Tal for at høre Gospels Ord. Gud til Hre og dertilstede Ziele til Frejse.

Santa Barbara.

Zæbogen den 8de September var en vittig Helligdag for Santa Barbaras Menighed. Den Dag blev nemlig ikke votene unge Mand ved den hellige Døb indlemmede i den fristne Kirke. Handlingen foregik i den ene side Zirkel. Etter i længere Tid at være blivne underviste i Guds Ord og Verbum, besluttede de at bli med ved den fristige Taab.

Utz: "Kjængselen er Sammen Anhører vi den Hellige Ande," saa Utz over Manne, 28. 18-20, hvori han påvisste, at Taabens Sakramen-

te vor det Middle, hvormed Gud tilbød og tilstede Jesu Kristi Hellighedsom, som er Sonderens Hellighedsom. Hellighedsom fra evig Zirkel og som Hellige Zirkel et evigt Vis. Til alle, som rorvender sig og tror paa Verdens Krejser, Jesus Kristus.

Derpaa foregik Overbringingen i Vaarhjæl af Menigheden. Daabskandidaterne svarte godt for sig, og viste, at de høede fættet og forstoet de vortelige fundamenterne i den hellige Zirkel. Seine Taab-handlingen blev herom udskrevet i Overensstemmelse med vores Samfunds Ritual.

Sangforet opvarmed med opslitende Sange indimellem, blandt andet "Den store hvide Klof vi se." Kirken var fuld af Folk, og den hele gribende Færtning påhørtes med stor Omsætseværd.

De tre Unge Kønne var Jacob, Thorvald og Kari Westby. De er Sønner af Dr. Westby, som har modet vores vort Alterbilled og stjælfet det som Gave til Menigheden, hvormed for en Tid siden berettedes i Herald.

Dr. Westby og Kasten har boet 25 Aar i Warrensburg, Missouri. Det var ingen lutheret Menighed. Og da de ifle vilde have sine Øren døbte i noget andet Samfund end det Lutheriske, i hvilket de selv var døbte og opdragne, varo blev deres Øren ikke døbte som Samma.

Den hære Gud, hvem disse unge Mand nu har fået Troelab, har sigte dem i Hænderne mod alle andre Magier og opholde dem i den sande Tro til det evige Vis!

Kir.

Søndag den 15de September var der Konfirmationen i Zaglest Menighed. Seks unge Mennesker gjentog ved den Auledning sit Taabslætte. Deres Navne er: Blomd Amanda Mae, Gina Westby, Anna Thompson, Ella Josephine Rugg, Ellen Anna Soler, og Stanlen Stoen.

Den Bløde hørpaa Kirken var omgivet med Blomster og Grønt vor opaa et Biduesbord om, at Konfirmationen holdtes i Agt og Hre Blomd over Kirkefjell. Værelig der ejes Menigheden al Grund til at glæde sig, naar dens unge Venner, ejerat de har hørt at hende Kristendommens dæbvere Sandheder, ved Guds Raade har Mod til at befjende sin Tro for Gud og Menigheden.

A Utredningen, med Dogens Epistles som Test, blev det opaa vist, at det er netop den oftevise Kraft og Styrke, som hører i den Kristus som kommer tilbage derved, at han troos Verdens Zirkel, Hæ og Høje, gige Hjælp overfor Kristus og hans Zirkel, dog et frejdig og glad i sin Be-

skjedelse og tra. Han kan glæde sig endog i Trængslerne, og seiter endog i Rederlag. Konfirmanderne blev også i en Tale, henvædt hærfedelsed til dem, mindet om at der træves Troelab indtil Døden fra dem, som skal vinde en evig Zirkel og haas Visensrone i Eie.

Et Offer blev optaget til den indre Mission.

Konfirmanderne sang, efter Konfirmationshandlingen, meget valfært Salme 240 i Landstads "O Raadens Sal og Zade, O Jesu Livets Vis." Gud give, at de altid mætte boar paa det Hæb og den Troet, som den Salme fremholder for os. Vi har det Haab, at disse hjære unge Venner vil blive til stor Glæde for Menigheden og ved Guds Hjælp altid blive staaende i Troen og den gode Beskyttelse Gud til Hre.

Tirsdag den 17de September var der Konfirmantskriftning. Vi blev indmeldt. Det ventes endnu flere.

Ungdomsforeningen og Sangforeningen har, prægenud af den travle Tid, gjort flere Blader; men vi var ikke blive i fuld Virksomhed i højs.

Dr. G. Hansen som bor nær Contra blev ølement beslægtet i et Illustreretblad en Tid siden. Han hjælt Halm og idet Presset viste om, blev han fastet til Zorden i fuld Zart. Han var for en Tid meget hærlig men er nu i Zørbedring.

"Søndags Tagdom."

Redencionende er et Stille, som er oversat af Underlegne og som stod i "Seattle Times" en fortid Tid tilbage:

"Nobus Sabaticus," eller Søndags Tagdom.

Det angriber blot Kirkenes Medlemmer. Anfaldet kommer meget hurtigt over Sunday. Ingen Sommerner føles Zordog Aften. Patienten sover godt og vaagner op noksaa ofte, spiser Krofost af Djævlets Lust; men omrent ved Kirkestof bliver man angrebet, og under tiden vedbliver det indtil Guds-tjenesten er over. Da falter Patienten godt og ejer ikke Kjældes nem vedvanlig. Om Ettermiddagen føler han meget bedre og er i stand til at tage en Saadseretur, tale om Politif, læse Søndagsavisen. Han spiser godt til Aftens, men naar det er Tid til at gå til Kirke i ejeren kan først han et andet Anfald. Han legger sig tidlig og sover godt og vaagner op Mandags Morgen og falter noksaa lidt, gaaer til et Kirkested og falter lidt til Engdommen indtil den følgende Sunday. Det er noksaa besunderligt.

1. Denne Tagdom angriber bestandig Kirkenes Lemmer,

2. Den viser sig aldrig paa anden Tid end Søndagen.

3. Symptomerne kan være lidt forskellige i de forskellige tilhældelser, men forholdsvis aldrig hævdes Zom eller Spise.

4. Videlerne varer aldrig længere end et par Timer ad Gangen.

5. I Almindelighed angriber Denne Symptomet Hoved.

6. Aldrig bliver nogen Zuge tilført.

7. Det bevises at være dødeligt tilbids — for Djævelen.

8. Religion er det eneste Botmidel.

9. Engdommen er blevet forstået almindelig i det sidste og bringer hvert Kar Læsind i en lidlig Stav.

Q.

De to Poeter.

I en Zirkel var Mandet ved gamle og unge og mættede sammen. Det blev fortalt både godt og ondt om traværende, og det andet hænde, som rimeligt funde vore. Overnatogen. Den gamle Matrine, en meget erfaren kone, som dog var meget aldrig i Mandebuen, foedi hun aldrig var redt til at hjælpe, hørte det behovedes, brøde gennagende rostet paa Hovedet misbilligende; men da det almindelig skulde gaa ud over en der ikke var tilstede, og noledes ikke kunne forseare sin, togde den gamle: "Vi, J høre en Fortelling? Min Bedstefader har fortalt mig den, da jeg endnu vor gammel Ideen og Hilsen rede til at hænde Domme over andre, som J nu er." Ja, fortal, fortal!" roalte de alle.

Rotrine begyndte da: Eu Mand drog fra Zied til Zied med to Poeter; den ene bar han foran sig, den anden havde han paa Ryggen. I den Poet som han havde hængende bag sig, puttede han alt det gode han hørte om Zold; men det gif da ogsaa saa; ud af Zone ud af Sind; det blev straf glemt. I den han bar foran sig derimod, opberebde han det onde han af Slektninge og Hjælplinge fik høre em andre. Et Var Gaage om Dagen stansede han nu som oftest undervejs og rødede op i denne Poet og undersøgte med anden Ziffredshed Indholdet, men blev derved også noget fortællt i sin Hærding. Da mødte han en Mand, som, farunderlig nok, opbaa bar to Poeter paa samme Maade som han selv. "Hvad har du der?" spurgte den højeste usædvanlig. "Hvor du endelig vil vide det, san kan jeg nok fortælle dig det," svarede den anden. "I den Poet jeg hørte min Bedstefader, længre jeg alt det gode jeg hører om mine Medmenner." Den man da overrung at slæbe paa," indvendte den første; "hen see jo den velfoldt ud," "Langstro," svarede

